

Kraftfalver ind imod Ministeriet og andetsteds hen, har det for mig kun æstetisk Interesse. Jeg veed af dyrefjæbt Erfaring, dyrefjæbt for den politiske Sag, jeg slutter mig til, hvad Kurs man kan sætte disse Krafttaler i. En Kamplyst, der ytrer sig ublandet, naar man er 26, men som ytrer sig med „ingen Midler“, naar man er 70 Medlemmer, er jeg ikke istand til at udtale mig om“. Med Hensyn til det parlamentariske Spørgsmaal udtalte jeg, at det for Diebliffet var mere et theoretisk end et praktisk Spørgsmaal. Jeg sagde: „Nig forekommer det, at Bælgerne maa aldrig vente et bedre Udslag for Folkeselvstyrelsestanken, end de selv give den paa Valgdagen, og efter mit Skjøn have de ikke den 3die Januar givet et rent Udtryk for et parlamentarisk Princip, og derfor maa de finde sig i, at det, der kommer ud af Balget, bliver af samme Forstand, jeg vil ikke bruge det gamle Ord blakket, men bevaegeligt, uklart, som man kan sige, selve Valgdagens Udfald var.“ Paa lignende Maade har jeg udtalt mig længere henne i mit Foredrag. Jeg skal blot oplæse et Par Vers: Jeg siger: „Vi kunne efter min Formening meget rolig se paa de nuværende Forhold i Folkethinget, efter at vi have set den sidste Valgdag, og vi kunne se rolig derpaa, selv om disse Forhold skulde vare længe, og der er jo ingen Tidsgrænse for, hvor længe det skal vare; men Folket fortjener heller ikke Andet, før det faaer fra Valgrettens som fra Valgbarhedens Standpunkt kommer til at eene den Opgave, vi efter vor Vere have opstillet.“ Det ærede Medlem vil altsaa forgjæves søge i mine Udtalelser ved 1ste Behandling et andet Syn paa denne Sag, end jeg nu har, men jeg skal sige de ærede Herrer, at dette Syn er bleven lidt skarpere. Den Maade, hvorpaa de Herrer have taget Del i denne Finantsbehandling, er dem fuldt ud værdig. Hvad vilde de Herrer have naaet, tilsigtet for Folkethinget, hvis de havde faaet deres Forsøg igjennem? Jeg skal ikke skildre det, men jeg nærer ingen Tvivl om, at, hvis der var kommet politiske Knudepunkter ud deraf, saa vare de Herrer selv komne til at løse dem. Det have de gjort før, jeg har aldeles ingen Tvivl derom. Deres Naturel i den Henseende passer dermed! Men naar jeg nu siger dette og siger det desuagtet baade forhaabningsfuldt for Demokratiet Stilling og forhaabningsfuldt for vor Selvstyrelsestank, er det, fordi jeg er overbevist om, at den funde Hjerne i Demokratiet Landet over forlanger af dette Folkething et

taalmødigt og roligt Arbejde paa Sagerne selv, for at det kan faae Tid til at funde sig efter denne Gjæring og alt dette, der er stet baade til den ene og til den anden Side, og for at det senere da kan samle sig bedre, for da atter, hvis det skulde vise sig fornødent, at optage stærkere Krav paa en anden Forbindelse, en anden Overensstemmelse mellem Folkethinget og Regjeringen, end der nu kan være. De nuværende Tilstande i Folkethinget ere efter min Formening af en saa uparlamentarisk Beskaffenhed, at de ikke forpligtede eller berettigede Nogen til særlig at sigte paa Ministerliste til den ene eller den anden Side, og jeg indrømmer med det ærede Medlem for Rjøge, at jeg er ikke nogen stor Beundrer af Skiften af Personer alene fra eller til, og jeg veed ikke, hvem de Herrer ville faae for Diebliffet, som ikke har paa en eller anden Maade havt, jeg havde nær sagt, Finger med i Suppen, Finger med i Provisoriet; de Herrer, som have stemt for Provisoriet — det er nu Et, men det er for mig ikke det Børste — men især de Herrer, der først have kaldt det Hedenstab, og derefter, som der staar i en gammel Bog, „høiet Kne for Baal og lysset ham“, ere langt værre stillede overfor Provisoriet end de, der maaske af rent, klart Hedenstab have offret til det. Jeg ventner mig derfor foreløbig Intet deraf; jeg ventner mig intet Andet for Demokratiet Sag, end hvad Demokratiet selv fortjener, og efter mit Skjøn fortjener Demokratiet i Danmark, naar det ikke anderledes vil arbejde for sin Sag, intet bedre Ministerium end det nuværende Ministerium. Det er det ærede Medlem fra Veires Ministerium først og fremmest. Det er sikkert, at det ærede Medlem fra 1ste Oktober 1877 og til den Dag idag, har holdt sin Haand over dette Ministerium. Om hans Mund end ganske vist har havt Meget mod det, har han dog i Handling bevaret dette Ministerium paa sin Plads, ellers havde det tilvisse ikke siddet der. Men naar dets Tid skal komme, kommer den nok. Det ærede Medlem fra Stege mente, at det var min Skyld, at det ikke lykkedes for dem ifjor det, de havde tænkt paa, det, der som en rød Traad gaar gennem deres Forhandlinger ifjor, nemlig dette om Alliancen. Ja, hvis jeg har gjort Noget dertil, Noget, der kunde forhindre det, er jeg umaadelig glad derved, thi jeg kan ikke negte, at det vilde være for mig, jeg havde nær sagt Noget af det mest Amoraliske, det vil sige politisk Amoraliske, at tænke mig, at en Del af Partiet forlader Programmet og gamle